

[Erhard Jakobsen.]

stigninger. Min hjerne kan i al fald ikke fatte, at man hæmmer inflation ved at tvinge folk til at kræve kompensation forud for kommende prisstigninger.

CD håber, at udvalget får tid til at drøfte de tanker, som vi fremkom med, da vi forrige gang drøftede dyrtidsportioner. Vi foreslog, at lønmodtagerne fik mulighed for at træffe et valg: på den ene side kunne de, om de ønskede det, få de fulde dyrtidsbeløb udbetalt med pligt til på normal vis at betale skat af dem. På den anden side kunne de vælge et tilgodehavendebevis på et rimeligt fastsat beløb, som de skattefrit kunne hæve ved udløbet af det år eller de måneder, ordningen havde gyldighed. Vi tror på, at denne tanke har endnu større anvendelighed i den nuværende situation, end den havde i foråret. Men den slags er udvalgsstof, og jeg fører det kun frem for at understrege, at vi er enige med regeringen i, at der også på dette felt skal gøres et eller andet.

Vor største betænkelighed over for den indkomstpoltiske del af planen er, at den er helt utroligt kortsigtet. Kan det virkelig være forsvarligt at disponere på den måde? Regeringen er jo vant til at regne i 100 dage. Har man ret betænkt, hvor få gange 100 dage der er, til vi skriver 1. januar 1976? Hvilke forventninger har regeringen til udviklingen i vor egen økonomi og i verdensøkonomien, som kan begrunde, at man glad og fro skubber alle problemer hen til 1976? Enhver kan forstå, at erhvervsfolk lige nu og i nogle måneder føler sig lettet og beroliget ved tanken om, at nu kan de indgå forretningsaftaler, for nu kender de vilkårene. Men hvordan vil de være stillet om ganske få måneder? Skal de ikke allerede i april, i maj, i juni til at afslutte nye aftaler, aftaler, der rækker ind i 1976? Hvilke forventninger har erhvervslivets folk så til et arbejdsmarked, der måske koger af indeståenget harne over, at man ikke fik lov til at forhandle frit? Har den tanke slet ikke strejft regeringen, at erhvervslivet set blot over et par år måske var bedre tjent med en 2-årig overenskomst truffet ved fri forhandling end med et kort pusterum på nogle få måneder, som efterfølges af en fuldstændig uoverskuelig situation? Også her gælder det: disse ting må drøftes i udvalg. Regeringen

kan ikke med rimelighed forlange, at vi skal tro den for dens blå øjnes skyld — i dette tilfælde synes jeg endda, de er meget, meget blå.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på de øvrige punkter. Langt de fleste stemmer overens med, hvad CD selv finder rigtigt at gøre. Enkelte punkter skal selvfølgelig ligesom dette behandles yderligere. Jeg har svært ved at se, hvordan i alverden man vil sikre danske forbrugeres forsyning med landbrugsvarer til uforandret pris på et tidspunkt, hvor EF efter al sandsynlighed giver mulighed for, at man kan sælge i udlandet til en højere pris. Men det er soleklart udvalgsstof.

Jeg har heller ikke, som man egentlig burde gøre det, berørt noget af alt det, som andre partier er kommet med. Men jeg må sige, jeg finder lige så meget i det, socialdemokraterne er kommet med og de radikale er kommet med og andre er kommet med — og også i det, vi selv er kommet med — som i regeringens, som nok er værd at tage op, og jeg vil da gerne gå ud fra, at det ikke er regeringens mening ved f. eks. at udskrive valg i dag dermed at forhindre, at vi overhovedet diskuterer, hvad andre partier er kommet med i dette høje ting. Det kan da vel aldrig være meningen? Vi ved alle sammen, at det haster, men vi ved også, at det ikke er legeværk, vi står over for her. Det er indgreb, der er så alvorlige, at vi simpelt hen har pligt til at tænke mere end én gang og mere end én dag. Vi har før vist, at vi kan arbejde i udvalg i mange timer i træk, og det er vi alle parat til, men vi får sandelig også hårdt brug for det, for der er ikke meget stof i det, vi indtil nu har fået forelagt; det er noget, der alt sammen skal tygges igennem.

Hr. Christophersen var inde på betragtninger om mod. Det lød ikke særlig beskedent. Jeg ved, mod og dristighed er det samme, men mod og dumdristighed, det er to forskellige ting, og for mig forekommer det at være meget lidt modigt, men meget dumdristigt at hoppe på hovedet ud i noget, hvor der ikke foreligger grundlag for den allerfjerneste bedømmelse.

Hr. Christophersen opregnede også en masse ting, der var nået under denne regering. Hr. Christophersen kan trække mange